

fremgået klart af alle de initiativer, den nuværende regering har taget.

Når vi taler om indsats i nørnruåderne, synes jeg også, man skal fæstne sig ved, at Danmark er et af de lande, der yder mest i form af forebyggende bistandshjælp og mest humanitær bistand til f.eks. det tidligere Jugoslavien. Det sker i form af drift af flygtningelejre, i form af meget betydelige bidrag til retablering af boliger i det centrale Bosnien, det sker med nogle kortsigtede genopbygningsindsatser i Mostar og Sarajevo, det sker i form af sociale projekter, og derudover må man jo heller ikke glemme, at Dansk Flygtningehjælp står for 40 pct. af FN's nødhjælpstransport nede i det krigsramte område. Hvis ikke det er hjælp i nærområdet netop beregnet på at gøre det muligt for folk at blive, så synes jeg, vi trænger til nye definitioner af det.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi holder fast i, at den hjælp, som man kan give i nærområdet, får man væsentlig mere ud af rent pengemæssigt. Det er nu engang billigere at hjælpe i nærområdet end at modtage folk her i landet, og derfor er det vigtigt, at vi sørger for hele tiden at diskutere, hvordan vi får en større vægtning af indsatsen i et nærområde. Det betyder ikke, at vi helt kan trække os ud af ansvaret for at modtage flygtninge her i Danmark, men det betyder, at vi ved en meget målrettet indsats netop kan sørge for at yde en større hjælp dér, hvor der er hårdt brug for den, og hvor man får mest for den.

Det var jo reelt også en sådan målretning af politikken, der lå bag regeringens beslutning om at finde en tredje vej i jugoslaverpolitikken. Man kan beskrive det på den måde, at hidtil havde det været sådan, at der var to veje: Enten var man et totalt åbent land, der modtog alle spontane flygtninge, eller også var man et totalt lukket land.

Det, vi ønskede, var at finde en tredje vej, og det gjorde vi ved at oprette et visumkontor i Zagreb, sådan at vi kunne indgå i et tæt dagligt og forpligtende samarbejde med FN og på stedet yde hjælpen lige præcis til dem, der havde hårdest brug for den. Det er det, som er blevet kaldt for den danske model.

Jeg tror, at vi kommer til at arbejde langt mere på den måde i fremtiden, og jeg forestiller mig også, at vi i praksis vil kunne bruge det som en af de inspirationer, som kan være med til at få sat mere kød og blod på EU-samarbejdet, når det gælder flygtninge.

Jeg siger det, fordi vi jo igennem mange år har haft et ønske om at lave en bedre byrdefordeling i de europæiske lande, sådan at det ikke kun blev de lande, som lå nærmest, der kom til at modtage flygtninge.

Jeg beklager, at arbejdet med byrdefordeling i EU-regi går forholdsvis langsomt, men det spadserer dog i den rigtige retning. Udvidelsen af EU har betydet, at Danmark nu har fået nogle flere allierede i arbejdet for byrdefordeling, nemlig Sverige og Østrig, som har præcis de samme interesser, som vi har, og i den forbindelse vil en model, der går ud på, at EU så kan være til stede nede i kriseområderne og være med til på stedet at tage stilling til fordelingen af flygtninge, måske være noget, vi kan arbejde videre med.

Jeg nævner det ikke som noget færdigt forslag, men som en af de inspirationer, som jeg tror vi skal forsøge at få flere til at interessere sig for. Hvis ikke vi ser i øjnene, at selv om arbejdet med byrdefordeling går langsomt, hvis ikke vi ser i øjnene, at det går i retning af, at de europæiske lande nødvendigvis må finde fælles spilleregler, når det gælder fremtidige krisesituationer som den, der er tale om med det tidligere Jugoslavien, så vil vi atter en gang stå præcis lige så uforberedte. Derfor er der allerede på den nuværende måde, som samarbejdet er konstrueret på, gode muligheder for, at vi kan arbejde videre ad den bane.

Noget andet, som har principiel karakter i hvert fald for regeringen, er de kæmpeanstrengelser, der er gjort for at rydde op i asylsystemet, og som jeg er glad for at et bredt flertal i Folketinget har deltaget i.

Jeg siger det, fordi det for os har principiel rækkevidde, at mennesker ikke skal sidde i asylcentre og visne 1 år, 2 år, 3 år og i de helt groteske tilfælde flere år. Derfor er det led i en stram, men også humanistisk politik, at vi gearer hele udlændingssystemet til nogle kortere sagsbehandlingstider.

Vi vil ganske enkelt ikke acceptere, at mennesker, der raske og initiativrige kommer hertil, rejser herfra efter 2-3 år som meget hårdt psykisk belastede mennesker. Det er den væsentligste indfaldsvinkel til debatten om kortere sagsbehandlingstider. Jeg er glad for, at det er lykkedes på så god vis i det hjørne, hvor vi startede, nemlig med de åbenbart grundløse sager, hvor man har fået en meget stor afkortning af sagsbehandlingstiden. Den var tidligere 6 måneder, nu er den i gennemsnit 50-60 dage, og for de særlige hastesager er den kun 1 uge.